

14 AGOST 1902

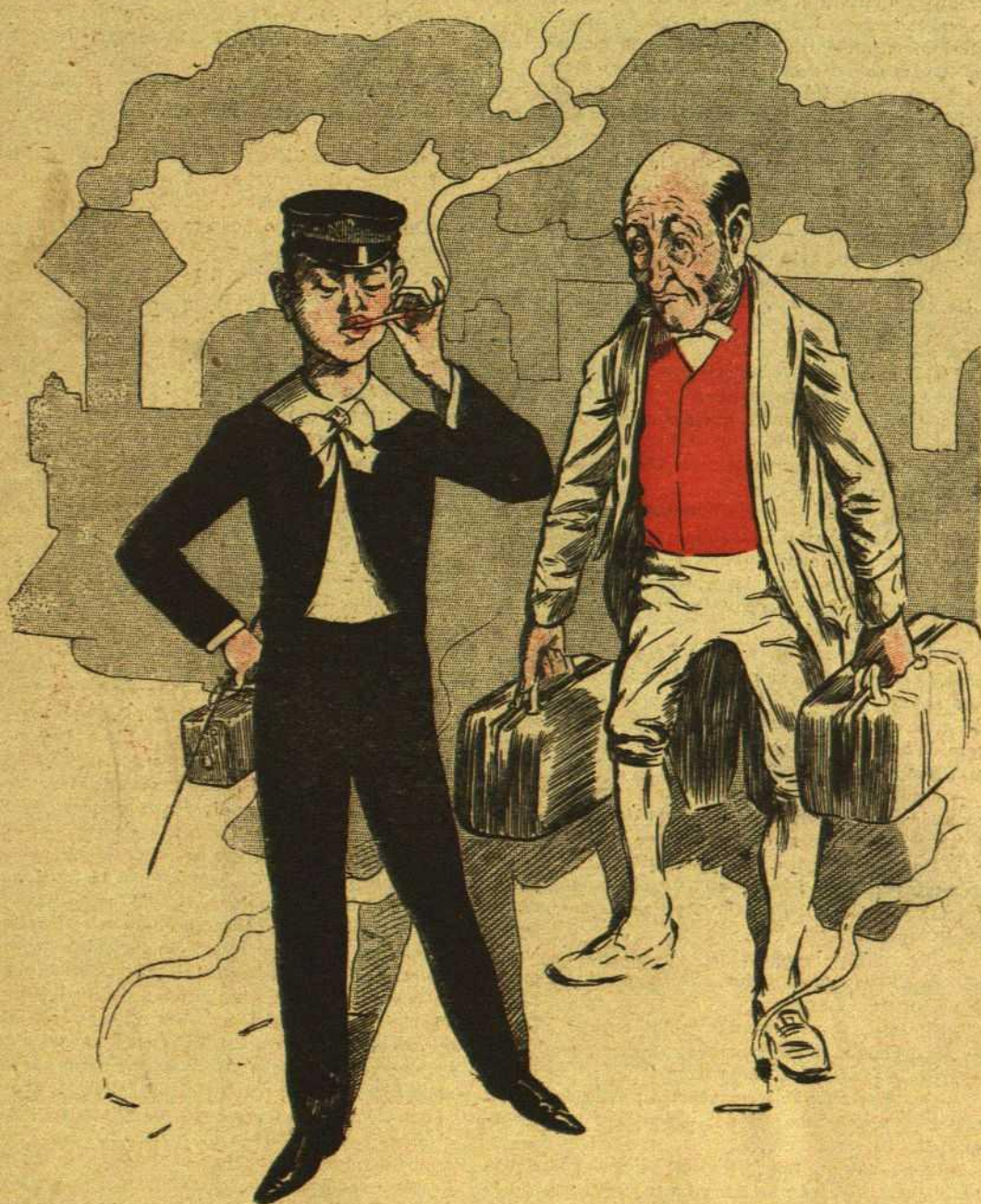
ANY I N.º 33

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

«EL COLEGIAL DESENVUELTO»

—¡Com se coneix que ta mare es foral..

Llista de la Bogadera

No m'he pogut aguantar. Un dia més passat a Vilacursi hauria constituit pera mi un sacrifici superior a las mevas forasas. Bon punt vaig tenir noticia de la celeberrima sessió del Ajuntament en la que's varen discutir las subvencions dels establiments de beneficencia, ab els incidents de la mateixa, més o menos engeixats per la distancia, que's va apoderar de mi un frisament estrany, un'ansia de ser a Barcelona que no ha pogut apaibagar la perspectiva de la brillant festa major que sens preparava allí dalt.

El balneari'm queya assobre, las aigües *medicinals* d'aquí no'm provavan—y aixó que no las havia ni tat-tat;—fins la companyia del simpàtic *perdido* havia deixat de divertir-me.

La veritat sigui dita, el pobre home no estava pas pera divertir a ningú ab la cara de pomas agres que feya.

Havia llegit alguns diaris que feyan la ressenya de la sessió esmentada y com que encara li queda un xich d'aquell sentit gens comú entre's seus, va consternar-se al veure'l magnífich paper d'estrassa que havian desempenyat els *ilustres* que *La Perdida* te ficats a la Casa Gran.

No cal dir que ab el propósit que ja's tenia format d'anarsen de Vilacursi abans de las festas dedicadas al Sant més reaccionari, no més li cabia aquesta empena pera adelantar el viatge, el que varem realisar tots dos plegats en tanta pau y armonia com si fossim en Costa y en Jordá.

Al home, lo mateix que a mí, tot li era fer calendaris y cábalas respecte a la situació de deteriorament en que haurian quedat els seus amichs després de la llistada del altre día. De cap de las maneras sabia avenirse de com els hi haguessin pogut donar entenent de semblant empastellada.

—Aquesta gent no tenen memoria y comprometen la causa de mala manera!—me deya tot enfurismat.—¿Que no's recorda en Moles que es part en el Manicomí de Sant Boy, encomanat a religiosos? ¿Per ventura més de quatre d'ells no fa anar a la canalla a estudis de frares? ¿A n'en Buen no li va pagar la carrera un oncle capellá?

—¿Qué vol ferhi?—anava dientli jo mitg compadescut al veure'l seu inmens dolor.—Si tinguessin memoria ja no sortirian de casa.

—Ah, estich segur que aquesta l'ha armada l'Odon. Sempre l'havia tingut per poqueta cosa, però may hauria dit que fos tan... *hipparion*.

—¿Qué *hipparion*? Tot un megateri; estiguin segur.

—¿Peró a n'en Junoy li deu caure la cara de vergonyal

—Home, no sigui tan ignoscent; si aixó podia passarli s'hauria d'ajupir tot sovint a recullirla; y a més te un trench de cutis tan sofert que allí no s'hi coneix res.

—¿Y vosté creu que l'Odon y en Mir y en Moles encara tindran tupé de tornarse a presentar al Ajuntament?

—Vaja, veig que vosté desconeix per complert el seu personal. ¿No han de tornarhi? ¿No veu que no arriban més enllá, pobres? M'hi jugaria un peix de pasta que's trobará més satisfets que si haguessin estrenat República. En aixó si que s'ha de reconèixer que son fàcils de contentar. Els passa'l mateix que a la Espanya que te com a glorias nacionals el *Dos de Mayo*, els sitis de Girona y de Saragossa, els combats de Trafalgar, de Santiago, de Cavite; es a dir tot alló en que'ns ha tocat el rebre.

—Donchs digui que aquesta gent may caurá del burro.

—¿Cóm vol que'n caiguin, no veu que cada un d'ells es un centauro de burro?

Y tot conversant aixís várem arribar a Barcelona sense adonárnosen, despedintós a la estació—després de fernoas mútuas protestas d'amistat—ell pera anarsen a *La Perdida* y jo a ¡Cu-Cur! ab el mateix objeacte tots dos: sapiguer l'alcans de lo succeit.

Ell va separarse de mí prometentme que'l dia de la nivellació social influiria pera que no passessin la rasant per demunt meu y jo vaig donarli paraula d'honor de que al arribar a n'ell segaria'm molt per sobre.

Lo que primer salta a la vista de la sessió del día 7 es la durada. ¡13 horas de xerrameca! Després criticarán que en Fabra y Ledesma sen hagués passat altrás tantas anant en cotxe. ¡Alló al menos pot anar ab rodas, que lo del altre día ni ab ternáls!

Jo no sé com aquets pots d'esperit de contradicció (vulgo *regidors perdidos*) no's fan càrrech d'una cosa: de que ab las sevas obstruccions tot lo que conseguissin estalviar al Ajuntament de donatius pera las associacions de beneficencia ja ho gastan de llum.

Peró ells s'escusarian dient que d'aquest excés de kilowats en té la culpa'l clero, y aquesta vegada ab rahó, perque en la darrera sessió del Municipi no's va discutir cap qüestió de beneficencia ni cosa que s'hi assemblí, sinó un problema religiós que será eterna-ment insoluble en las aufractuositats dels cervells sectaris. Y no ho será perque'l día que faltés aquest assumpto els fanátichs demagógichs no tindrian objeacte ab que entretenirse y's moririan d'aburrimient. Per ells el jesuitisme es una cosa tan necessaria com la masoneria pera certs católichs poch imposats de las sevas creencias; sense aquell y sense aquesta, serían molts las cosas que no tindrian explicació. Prova de lo que diém es que fins en las ressenyas que publican els periódichs afectes a la reacció roja, de la sessió esmentada, no s'hi llegeix un sol argument que pugui justificar racionalment la impugnació feta pels republicans de plata Meneses a la concessió de subvencions als establiments benéfichs. Peró a n'ells no'ls en

calien d'arguments pera lo que en realitat no tractavan de combatre. Allá ahont tiravan era contra'l *frare* y contra la *monja*. No hi feya res que's tractés de personas que sacrifican la seva vida i l servey del próxim, cuidant al malalt, recullint al orfe, amparant al vell; segóns las moderníssimas ideas de llibertat als que portan hábit els hi está prohibit fins el fer bé.

Els voldrien las subvencions pera la beneficencia laica, però ¿ahont es aquesta beneficencia? Els progressius a lo cranch, no més pensan en enderrocar sense construir, exposantse a quedarse al ras. Molt cridar, molt omplirse la boca de llibertat, de progrés, de drets del home, però la seva obra negativa no ha

A boca plena's ho diém: ja's coneix prou que'l més *insigne* del seus capitosos ni en ciencia, ni en política, ni en sociologia, ha passat encara dels fossils!

Peró contra aquesta reacció, el catalanisme, representant de la verdadera llibertat y de la verdadera tolerancia, sabrá oposarhi una bona resclosa. A dintre'l nostre credo hi caben totas las ideas porque s'hi consigu'a'l respecte a totas; a dintre las nostras associacions s'agermanan els católichs ab els que no ho son; dintre la nostra mateixa Redacció gairebé no son dos els que en aquestas materias pensém de la mateixa manera y ens respectém y ens estimém. Però aquesta bona armonia reconeix una rahó suprema, y

REGIDORS QUE PLEGAN TART

Si's fa alguna altra sessió
que duri tota la nit,
ens sembla que lo milló
es que cada regidó
s'hi fassí portá'l seu llit.

produit un sol establiment benéfich, ni un centre d'ensenyansa mitjanament montat.

Si: devant d'aquets reaccionaris, escurantistas, retrógados y arcáichs a lo Ojón de Buen y a lo Mir y Miró, nosaltres, tal com el senyor Cambó, ens esferim de lo avensad's que son las nostras ideas, y temém que'l millor día ens vinguin a agafar per anarquistas.

Perque ¿ahont ens vol dur aquesta gent si no en plena edat mitjana? Els seus precursors d'aquell temps, els fanátichs d'aquella época eran els que cremavan heretges, com els fanátichs d'avuy día volen cremar freres; els ilusos de llavors perseguían y treyan d'Espanya als jueus, — els únichs brassos que tenia l'industria — com els ilusos d'avuy volen acabar ab els religiosos, que son els únichs que colectivament se consagran a la beneficencia.

¡Reaccionaris, atrassats, llanuts!

es que tenim modos, lo que'ls hi falta als mal cristis de *La Perdida*.

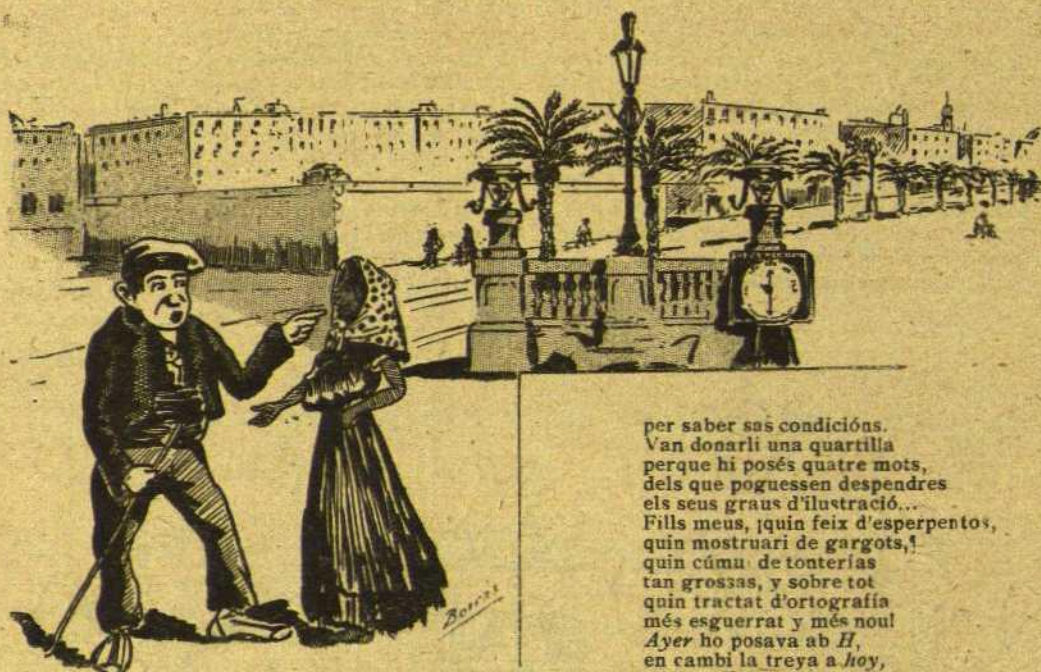
Vingan, vingan aquestas associacions de beneficencia laicas, ilustres *fetos* volterians. Vingan y en ¡Cu-Cut! tindrán el més ferm y desinteressat defensor.

Aquells dels seus que encara siguin solters, associhintse per fer el bé, renunciand a tota ventatja material, sacrificuin la seva vida esmersantla en el cuidad dels tifódichs y'ls variolosos dels hospitals, en el dels vells malhumorats en els refugis, en el de las criaturas abandonadas com a conseqüencia del amor lliure que predican.

Aixís, y no més aixís ens convencerían de l'altessa de miras que'ls inspira la seva campanya d'odi contra els qui com ells no pensan. D'altra manera, els pobres haurán de resignarse a seguir estant agraits als *freres ganduls* y a las *monjas intriguants*.

LLEIXU

GAT ESCALDAT...

—Dame diez sentímico, resalao, queté diré la buena ventura.

—¡Cal! Ja'n soch donat deu més a n'aquell rellotge y encara espero que'm digui el pes.

per saber sas condicions.
Van donarli una quartilla
perque hi posés quatre mots,
dels que poguessen despendres
els seus graus d'illustació...
Fills meus, ¡quin feix d'esperpentos,
quin mostruari de gargots, ¡
quin cúmu de tonterias
tan grossas, y sobre tot
quin tractat d'ortografia
més esguerrat y més nou!
Ayer ho posava ab H,
en cambi la treya a hoy,
perque diu que es una lletra
d'una certa aplicació
que per ell no ve d'un dia
el colocala en els mots.
En vista d'aquest examen
tan sumament desastrós,
váren dirli que ho sentían,
pro las sevas condicions
no'l feyan per ara digae

¡POBRE CORIA!

¡Pobre Coria! Segóns diuen,
allá a la vila de l'Os
está fenthi un mal negoci
y temen que's torni boig.
Ha passat mil peripecias,
disgustos a quin més gros,
y aquells castells que ell es feya
perque's veyá director
d'un diari de la Corte,
se li han tornat aigua-poll.
Vaig a contalshi la historia,
que es de lo més horrorós.
L'home va emprendre'l viatge
ple de hermosas ilusións,
ab la cara riallera,
vessant de satisfacció.
S'imaginava grandesas,
es veyá coberit d'honors,
frequentant tots els palacios,
siguent ben rebut per tot,
y ocupant el millor puesto
en todas las reuniones...
Mes ¡ay! que las horas bonas
que tenim a n'aquet mon
solen ser moltras vegadas
com bombollas de savó:
quan un es creu agafarlas,
es troba que ja s'han fos.
Aixís li ha passat a en Coria.
Quan es va veure a la Cort,
pren un cotxe, y desseguida
es fa dû a la Redacció,
y allí van notificarli,
que per pendre possessió
del cárrech que pretenia,
era lógich y forsós,
sométrel a un serio examen

DRAMA EN UNA «PISCINA»

—¡ Ah! ...

del càrrech de Director,
y que sent aixís quedava
tán sols de repartidor.
L'endemà agafa'ls diaris
y ja'l tenen donant vols
pel carrer de las Carretas
y per la Puerta del Sol
y el carrer de la Montera
y en fi, per tota la Cort.
¡Oh dolor! arribá el vespre,
y a aquella Administració
no s'entenian de feina,
plovian reclamacions,
y totas las formulavan
un grapat de suscriptors
corresponents al districte
del nuevo repartidor.
Com que en Coria no hi veu gaire
y en llegir no hi es molt fort
va equivocar las adresses
y va lè un garbuix de noms.
En vista d'aquet fiasco
y per evitar rahóns
ara li han dat una plassa
de *miserio* plegador,
ab dotze ralets diaris
que per ell ja es un bon sou.
En fi, jo es ben cert que'l planyo
per la seva trista sort,
peró tamé em felicito
y en vritat cerebro molt
que gracias a en Figuerola
ens haguém tret aquet mort.

K. O. K.

Drapets al sol

—¡Ay Senyor! ¡Quánt tardan! ¡Encara tindrè d'anàr-
men sense poguerlos veure!...

—Dispensí. ¿Que potser espera un casament?

DRAMA EN UNA «PISCINA»

—¡Oh!...

—Sí senyora, 'l del fill del senyor Pepet, que a casa
seva tenen una botiga d'adobar paraigüas al carrer
de la Riereta.

—No crech que tardin molt, perque quan una servi-
dora ha eixit de casa d'ella, las veins li acabavan de
posar la mantellina.

—¿Que la coneix vosté a la Ramoneta?

—¡Ja ho crech! Figuris que fa deu anys que la pen-
tino...

—¡Caramba, si que la coneix de menudal! Donchs
tamé una servidora es molt coneguda del que li té de
esser sogre... y no's pensí que'ls coneix de quatre
días... perque en vida de la seva dona (que al Cel siga)
ja'ls hi rentava la roba.

—¡Si que fa temps que'ls coneix!

—Ja veurá, es alló que diuen... que quan una cam-
pleix, sol conservar la parroquia.

—¡Está clar!

—Y cregui que abans era precis tindre la paciència
d'un Sant pera tractar ab la vella. ¡Alló era'l mal es-
perit ab faldillas!

—¿Vol dir?

—Lo que li dich es l'Evangeli Figuris que per cinch
céntims em feya rentar mitja dotzena d'estrenya-
caps, y encara hi volia torna. Sempre m'esotimava
un parell o tres de veins, o una enfilada de drapets
de mal.

—¡Cregui que may hauria dit que fos tan rata!

—¡Ja hi pot pujar de peus! Ara conti vosté mateixa:
tregui'l gasto del savó, y'l such de munyeca que hi po-
sava una servidora, y ja pot veure'ls negocis que hi
feya.

—¡Escoltin!, ¿que s'han cregut que'l temple de Deu
es la pescateria? Tres vegadas he comensat la novena
a Sant Miquel gloriós y aquesta es l'hora que no la he
poguda acabar.

—¿Qué té aquesta senyora?

—Que no es aquet el lloch d'enrahonar.

—Dispensi, si l'hem molestada...

—Sí senyora, perque parlant alt, dis-
treuen als que venim pera resar.

—Té sort que no m'agrada donar es-
cándols, que sinó ja'm sentiria...

—¡Déxila estar!

—Fugi, dona, si no hi há res pitjor que
aquestas ratas de sagristia...

—¿Sent? Em sembla que ha arribat un
cotxe.

—¡A veure!, déixim pujar a dalt de la
cadira.

—¿Que son ells?

—No senyora, es un bateig.

—¿Que es estrany que tardin tant, per
que segóns tinch entés en el trench de
las duas marxan a Montserrat.

—¿Qué du? ¿A Montserrat se'n van?
¿D'ahont denen haver eixit las missas?...

—¿Per qué?

—Perque'l que es ell tanca molt just.

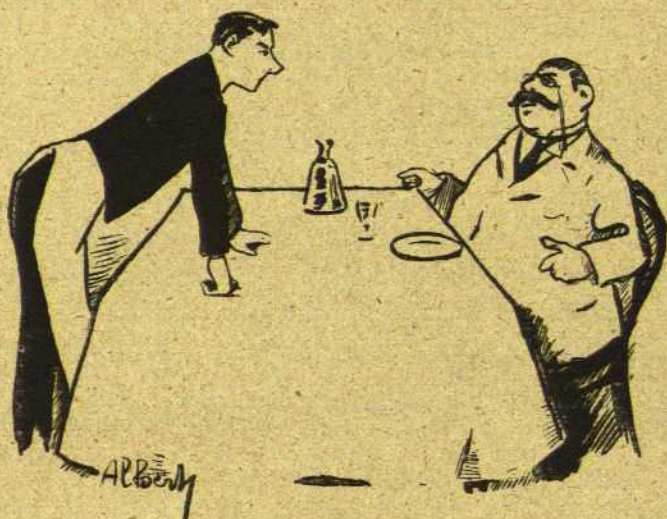
—Crech que li ha deixat els diners el
germá gran del pare d'ella.

—¿L'oncle Pau? ¡quin brètol que n'hi há!

—A lo menos aixís m'ho han dit.

—Miris, perque sábiga qui es aquet
trapella, sols li diré que una vegada li
váreig enmatllevar deu duros, per su-

AL RESTAURANT

—¿Vol menjar el plat del dia?

—¿Y donchs? ¿Que't pensas que vuy menjar lo del dia abans!

puesto, cobrantne rédits, y, filla, si després de la llengua no'm va fer treure las enginas, va ser perque quan era petita ja m'è las havian talladas. ¡Quin alet! ¡Ja pot anar ben sol, no tinga por que's perdi!

—Ara vindrà que's coneixerán el génit, y allavoras...

—¡Vindrán las rahóns! La Ramoneta sabrá lo que es patir, perque aixó d'entrar en una casa ab sogra y tres cunyadas, ja es precis que Den l'ajudi.

—Y... ¿qué tal son, vosté que las ha tractadas?

—¡Tres gandulas carregadas de pretensions!

—¡Aixó sí que ho crech, perque a dins hi portan molt vent aquellas noyas!...

—¡No li dich'... y per cert que si'ls hi treu la pintura, els polvos y els llassets que duen, semblan tres momias desahuciadas.

—¡Si que pobre Ramoneta!...

—¡Ja veurá com no passa un mes sense que s'arrenquin el monyo!

—Aixó será'l de menos, perque tot lo que dá es postís...

—¡Qué diu, santa cristiana! ¿Tot aquell cabell no es d'ella?

—No, senyora.

—Cregui que'm fa quedar de pedra.

—Miris, perque ho sápig, tot lo que porta al devant son cabells de la seva mare, que li havian caigut quan va tindre l'escarlatina.

—Just; quan vivían a la Plassa de las Ollas...

—Y'l monyo, que es l'enveja de totas las noyas del seu barri, el va heretar d'una tia, que va morir de repent al ball de la Candelera.

—¿Devía esser La Rita?

—¡Ella mateixa!

—¡No'n volía sapiguer d'altra! ¡Ay, pobre Jaumet, quan veurá que tot alló es de quita y pon!... ¡ja... ja... ja!

—¿Qué vol que fassi?

—¿Creuria que fins em sembra que'l tindríam d'avisar

—¡No s'enredi, que aixó es un punt molt delicat!

—¡Y ell que sempre deya que la seva Ramoneta tenia una cabellera de Magdalena! ¡J'ús y quin desengany tindrà!

—¡Ara'm sembra que son aquí!

—¿Que'ls ven?

—Sí, ja veig a la Quima, que es la que l'acompanya.

—¿La sigronaire? ¡Quina poca solta de dona! Mentres puga critiquejar ja está contenta.

—Y tan lleig que es murmurar dels altres!

—¿Creuria que no ho puch sofrir?

—Peró ¿que no veu com va vestida? L'han cossada dessota l'aixella.

—Y tal! ¡Miris el sach que porta sa mare! ¡En sa vida ha sigut d'ella!

—Y després dirán perque'ls critican...

—Ja'm dispensará, perque lo que es jo no vull que'm vegin.

—Ni jo; perque després dirían que havém vingut a tafanejar.

—¡M'alegro molt de conèixerla! Ramalleras, botiga de pentinadora, pot disposar.

—¡Moltas gracias! A Horta, demanant per la Pepa, la bogadera, tothom n'hi sabrá donar rahó.

ENTRE BASTIDORS

—¿No sabe usted que están prohibidos los militares en la escena?

—Es que yo soy auténtico.

—¡Ah!

—(¿Que ordinaria! ¡Ja no tindria d'esser bogadera per posar drapets al sol!)

—(¿Quin modo de matar pussas aquesta senyora del carrer de Ramalleras! ¡Pobre Ramoneta, ja ha quedat ben pentinada!)

SANTIAGO BOY

Estos, Fabio ¡oh dolor! que ves ahora, teatres sens cartells ni companyias de bat a bat las portas ben obertas

Sino compteu: dos dramas del Iglesias, un den Reig y Fiol, un den Rovira, un altre de don Angel y unas quantas comedias y joguinas, d'aquellas que s'estrenan, van al fosso y no se'n canta més gall ni gallina. Y aixis s'acabarà la temporada per honra y gloria de la gran Talia. Y del hivern vindrà la primavera, y els pares de la critica cridarán com cada any contra la empresa, que's que arà com sempre tan tranquila. Y arribará l'estiu. Las calors fortas allunyarán d'aquí las companyias, y haurém de contentarnos, com tem ara, anant a Novetats y a la Granvia a veure óperas bufas y lleugeras que son una delicia pel públich bullanguer que las va a veure sense altre inient que'l de fer grezca y riure.

VIOLET

ELS MESTRES ALEMANYYS A BARCELONA

La importancia y desenrotllo de l'instrucció d'un país

veyent la pinta dels mestres es fácil poguer deduir.

durant l'hivern teníen.
A Romea ab els dramas deliciosos firmats per en Baró y en Capdevila y ab las brometas que aquet còmic feya, un públich bon minyó s'hi divertia, com s'hi divertirà la temporada vinent y las que vingan al seu darrera, per honor y gloria de la musa Talia.
Dintre pocas setmanas, y tal vegada dintre de pochos días, tots els amants del art ja podrán veure la inacabable llista de sainets, disbarats y espatotxadas, y dramas còmichs y comedias tristas que posará en escena durant l'hivern que vé la companyia. Però l'hivern vindrá y de tantas obras com hi há recullidas se'n posarán no més una dotzena, ¡y encara si hi arriban!

¿Ahont van aquest istiu?

(Acabament)

Els diputats catalanistas: A Mahresa.
En Prat de la Riba: A tot arreu.
En Casellas: Al sots feréstechs.
En Comas y Masferrer: Va y ve del horti.
En Collaso: A Puiginyós.
En Junoy: A Fraga.
L'Aldavert: Fa com qui se'n va, però no's mou.
En Puig y Valls: A pendre la fresca, sota l'ombra dels boscos que han resultat de la Fiesta del Arbol.
En Roca y Roca: A Ayerbe, pera fer una visita d'atenció al Marqués.
En Doys: A Mongat.

Com que apreta la calor
en gran manera,
han decidit pendre banys
totas las fieras.

L'Avi, com que es el més gran,
obra la marxa
seguit de micos, guinéus,
lloros y cabras.

Els embotellats: A Ampolla.
En Roig y Bergadà: A estudi a aprendre de parlar fi.
L'Odón de Buen: A La Garriga, a buscar els restos del Hipparion.
En Planas y Casals: A Roda.
En Manel Girona: Al Hospici.
En Girona pobre: De Canaletas al Pla de las Comedias.
El noy de Tona: A seguir festes majors.
En Pey y Ordeix: No poguentse arribar ni a La Bisbal, ni a La Canonja, s'ha donat a tots el dimonis del infern.
En Maleta Indulgencias: A Toro.
En Mon y Bascós: Aquet senyor deu tenir mal geni, perque al preguntarli ahont pensava anar aquest istiu, tot resolut y mal-carat ens digué en cristià: "La pregunta es impertinente".

PEP ROCH.

Trossos selectes

"La Campana de Gracia" monàrquica y clerical

Els qui tant s'alaban de conseqüència en las ideas, els que tenen la presumpció d'anar a l'avansada del moviment lliberal atiant a tot'hora l'odi de las masses inconscients contra'ls quins com ells no pensan; els que cada día s menjan un capellà per dinar y un rey per sopar, son precisament els que en altràs épocas havían tingut més desgana de semblants viandas.

La Campana de Gracia que fatxendeja d'anar al cap de tot aquet moviment progressiu que'ns ha fet reular al any 35 del sigle passat, va ser en altràs épocas monàrquica y clerical, fomentant y contribuint a la quantiosa suscripció oberta pera celebrar la

Els cangüros van fent salts
y cortesías,
l'avestrús devant del os
el coll estira.

Las granotas tot rient
son pas contemplan,
mentres vora del estany
prenen la fresca.

farsa d'uns funerals a la iglesia de Sant Agustí en sufragi de la Reina María Victoria, esposa de don Amadeu I, Rey d'Espanya, proporcionant aixís una brillant ocasió pera que'ls *ensotanats* se fiquessin a la butxaca uns quants centenars de duros.

La ressenya d'aquesta *pantomima* la fa el mateix Roca y Roca quan encara feya farúm de sagristía, en el número 363 de *La Campana de Gracia*, corresponent al 10 de Desembre de 1876.

En l'entusiasme que demostra en P. K. en l'article de referència's veu ben bé que encara's ressentia dels anys que va redactar *El Eco de las Almas del Purgatorio*.

Ens contenterem ab transcriure alguns fragments:

"Era hora ja de que l'esperiencia per amarga que haja sigut, fes lo miracle de unir a tots los separats, de unirlos en un lloch sant, respectable, sagrat, ahont

no pot entrarhi la furia del poder, ni l'apassionament dels governants,

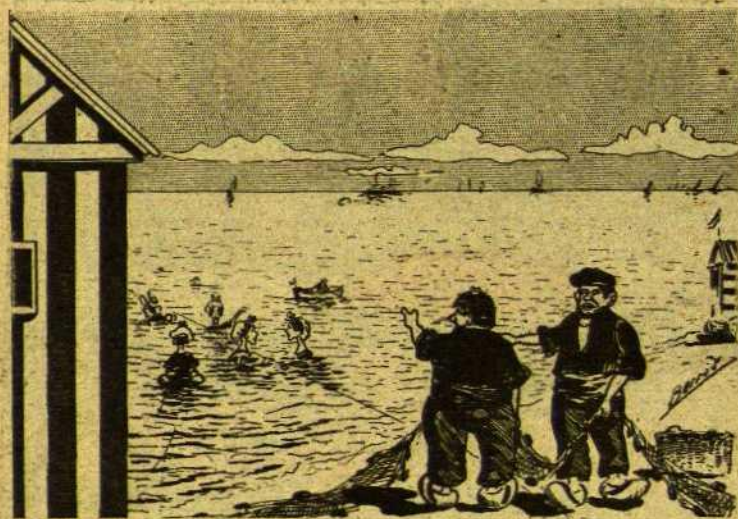
"La mort de la que fou reyna d'Espanya reuní al día dos del actual en lo temple de Sant Agustí, a tots los liberals de Barcelona, fins are dividits, fins are considerats per morts."

"Si la cerimonia fou grandiosa y solemne, que ho digan los que h) assistiren, y nostres mateixos enemichs no podrán negarho.

"La suscripció oberta al efecte's cubrí ab una facilitat pasmosa: las preciosas targetas d'invitació que's repartían eran buscadas ab verdader afany: Barcelona entera s'interessava per un acte tant trascendental.

"Vingué'l moment: las déu del dematí: pel carrer el Hospital una rierada de cotxes que omplían la

TIRANT L'ART

—Pere Pau, ves ab cuidado;
no calis l'art a llevant.

—Per qué?

—Perque pescariam
aquet vol de bacallans.

plassa de la Igualtat y una rierada de gent que omplian las amplas naus del temple vingueren a demostrar l'interés que inspirava la cerimonia.

“La nau central, destinada als convidats, estava ocupada meytat per las senyoras, y tant plena, que foren moltíssims los qui degueren entornarse'n.

“Las tribunas pleníssimas, y en las naus laterals destinadas al públich, no hi cabia ni una agulla.

“L'iglesia estava severament adornada, cuberta de negres draps y de cortinatjes negres. La porta d'entrada tenia una cortina en la qual s'hi llegian los següents significatius versícols, extrets del Evangeli de Sant March:

“Ningú sab lo día ni l'hora; ni ls àngels que están en lo Cel, ni'l mateix Fill del Pare.”

“La missa comensá a las deu y se acabá a las dotse.

“L'aspecte que oferian las immediacions de l'iglesia en l'acte de la sortida era pintoresch, grandíols, imponent.

“Las amplas portaladas de Sant Agustí vomitaban gent de totes classes de la societat, modestos obrers, industrials, comerciants, artistes, potentats: la religió del recort y de la esperança imperava en los representants de totes las escalas socials.

“Nosaltres varem veure vells patriotas que pot ser ja renuncia-

ELS NOUS UNIFORMES

Abans d'anà a la bogada
tots son llisos y estufats,
pro a la primera rentada...

van a una resurrecció de sas idees liberals, plorant a llàgrima viva, davant d'aquest espectacle tendre y commovedor y tant significatiu.”

“Els sembla que ja n'hi há prou? Donchs no senyors, encara falta l'Íte missa est, com si diguessim.

En el mateix número de *La Campana's* fan càrrechs a don Teodor Baró, avuy director del *Diario de Barcelona* y llavors de *La Jove Catalunya* per no haver assistit als funerals de la Reina y no haver depositat cap corona sobre'l túmbol.

“Y vagin fent cas den P. K. y dels diaris que dirigeix, els intel·ligents que no saben tenir criteri propi y's resignan a que'ls hi donguin let els que encara'n tenen menos, girantse com els panells de torratxa, del cantó ahont buta més bon negoci!”

VA DE QÜENTO

Aquesta nit, l'hereu Planas del casal de trampadella, senyor rich y poderós que repartia prebendas,

essent ell l'omnipotent que, remenant las cireras sempre las tenia a punt, maduras y vermellitas, y al poble feya la lley, governés en Pau o en Pere, y ho portava tot revolt... aquesta nit... com vos deya, el pobre ha tingut mal somni, que explica d'eixa manera: Sens que ell pogués esbrinar per qué, tenia una pena, igual que si sentís pòndres per sempre la seva estrellia; y per sorti aviat de dubtes feu observar la planeta.

Tretze astròlechs de gran fama, a son casal compareixen. Caminan encarcerats; tots portan el vestit negre pintat d'estres; y al detrás penjada hi duen l'ullera. Un cop son al seu davant, humils acotan la testa, y's llevant el cucurutxo, ensenyant las calvas lluentas. Ab pocas paraulas, ell, els entera del objecte. Sense perdre un sol moment al terrat puján depressa; y una volta allí instalats, al cel enfilan las einas. Tots els àmbits del espay un'hora há que furonejan, y's caps pelats sovint mouen, ab grans senyals de impaciencia; pro no's cansan de furgar per tota la volta negra, mentre inmòvil y a la brana,

recolzat, ell els contempla.
De sobre, un va llençà un crit,
el crit salvador d'Eurekal
y'ls altres, electrisats,
sos instruments dirigeixen
a un punt del cel, dient després:
— Ha acabat la nostra feina. —
Així va parlà al hereu,
el qui entre ellissemblava el quefe:
— Havem observat, senyor,
ab detenció l'ampila esfèra,
y dins la *gerra de Acuario*
hi hem trobat vostra planeta.
Per lo tant sou home al aigua. —
Fan una gran reverencia,
y ab els fòtils sota'l bras,
sen van ab calma solemne.

LAUREL SALVADOR

MOSSEGADAS

La "Sociedad Progresiva Femenina" de senyoras (es clar) lliurepensadores, ha emprés una campanya per *extinguir el vil comercio de la prostitución.*

La idea es molt humanitària y de gran transcendència social, però, francament, ens sembla que la iniciativa d'aquestes dames representa una claudicació dels principis del lliure pensament, quinas doctrines predican la emancipació en tots sentits, l'exercici lli-bèrrim de la voluntat sense trabas de cap mena y l'amor lliure ab totes las sevas conseqüències.

Verdaderament que la prostitució és una *llaga social*, però bona part del seu origen potser el trobaríem en aquestes associacions que's preocupan més en fer dones *despreocupadas* que bones mares de família.

Ens complauria saber com lliga aquets caps donya Angeles Lopez de Ayala, presidenta de la "Progresiva Femenina".

Un redactor d'un diari possiblista de Reus ha emprés una campanya contra un altre d'un periòdich catalanista de la mateixa ciutat, tractantlo de *esteta, eunuch, indecent, caballeria, desalmado, tabernari*, etc., etc.

La *carga* ja fa a la vora d'un mes que dura y segurament acabarà per consunció, o sigui quan el possibilista ja no li sigui possible trobar noves baconerías al diccionari.

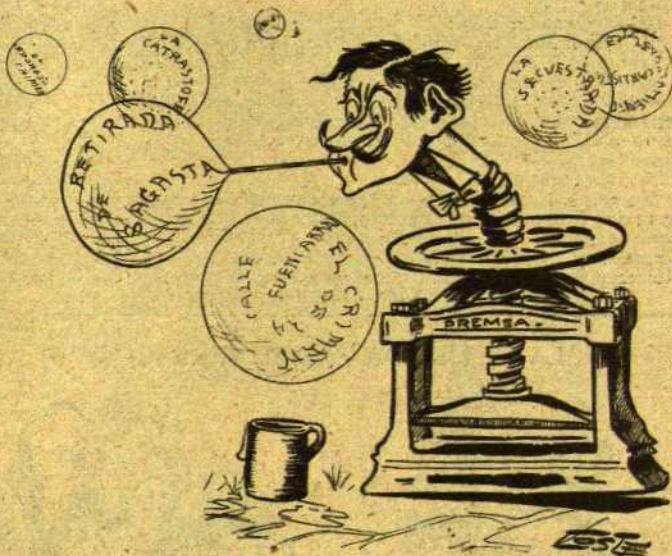
Peró vostés preguntarán: ¿Qué li ha fet el catalanista al possibilista? ¿Que potser li ha tacat l'honra de la família? Cá, una cosa molt més grave, y es que'l catalanista es crítich teatral y ha dit que no li agradava el drama den Dicenta "Aurora"

Y l'altre, que també es crítich, considerant que aixó de discutir a n'en Dicenta es un atreviment que passa de la mida, las ha empresas contra'l seu confrare ab aquets *floreys* que no's poden llegir sense taparse'l nas.

Ja's veu que'l *partit històric* — i tanta història com té! — està en plena descomposició, que tufaja tant.

No sabem compendre com els

PERIODISME MODERN

Recepta per fer diaris
de *mayor circulaci6n*:
un canonet, una ricra
y una barra... de sab6.

reusachs no sen acaban de desfer, quan ho reclama las més rudimentarias prescripcions de la higie-ne pública.

Peró no acabem aquí aquets ingnoscents esplays dels *possibiliteros* de Reus. Ara en venians d'haver dit un catòlicista que aquesta "Aurora" l'havia deixat a las foscas — com a tothom que hi llueixi — volen intrigar dintre del Municipi pera que no's portin «ls gegants a Barcelona». Com si a Reus no hi quedessin encara periodistes de *circumstancia* que ls fan tot l'any!

Una sola disculpa pot invocar a favor seu aquest crítich perfumat: y es la de que's diu Cubells y, naturalment, encare que volgués no podria evitar que li anés a dintre tota la bruticia, ni que li sobreixís.

¡Possibileros, possibileros! Si Don Emili tornava al mon, ell que era tan fi y tan tocat y posat en totas las sevas cosas no podría estarse de fervos pupa.

Y después de ben fregats ab terra d'escudellas, us enviaría a costura a apendre'l *Tratado de Urbanidad para los niños*.

La Perdida que té la culpa de la suspensió de garanties que sofrim d'ensà dels sagnants successos del darrer mes de Febrer, produïts per les sevas prédicas dissolvents, ablas que excitava als obrers al pillatge y a la revolta, ara vol desfer el mal que ha fet, simulant que treballa pera'l restabliment de la normalitat a Barcelona. Al objecte esmentat ha obert una informació recabant el parer de diferents personas, en la que hi figuren declaracions tan terminants com las que segueixen.

Del capità general, senyor Bargés:

Vegin y rumihin.
"No puedo otorgárselo, porque si autorizaba esta reunión podría parecer como si tuviese interés en

ELS NOUS UNIFORMES

...la gorra queda arronsada,
els pantalons rebregats
y la guerrera escursada.

que prevalessin una solució que no sé si serà la del Govern.* (1)

Del Governador Civil:

"El señor Manzano rehuyó dar su opinión respecto al asunto."

"Comprenderá usted—dijo a nuestro redactor—que el carácter de representante del Gobierno en esta provincia me veda en absoluto decir lo que opino respecto á la continuación del estado excepcional que sobre ésta pesa."

Del President de l'Audiencia:

"No tome V. á descortesía que me reserve la contestación á su pregunta. Cuando la Junta sea consultada respecto á la conveniencia de restablecer la normalidad constitucional en Barcelona, emitirá su dictamen, y sólo entonces podré contestar á su pre-

cencia laica? Apa; senyor Odon de Buen; aquí té peu, y cama y tot, pera tornarli la pilota a n'aquell anarquista del bando negro."

Al portal de "La Perdida" hay escrito con carbón:

"Aquí el bó s'hi mor de fàstich y el dolent s'hi fa pitjor."

Els regidors perdidos es fan felicitar pels individus de las respectivas familias desde las columnas de *La Perdida* ab motiu del triomf obtingut al Ajuntament en la sessió de las 13 horas.

Respecte al particular deya l'altre dia un individu que no té res de reaccionari: "Jo no sé com las publican aquestas cartas. Em fan el mateix efecte que las cerillas que deixan a la bacina els que van a oferir als funerals".

Verdaderament es un trist consol, però consol a la fi.

A la voreta del mar n'hi havia una minyona coneguda pel mal nom de *Salvadora*.

Un gros aiguat va venir y entre'ls rugits de las onas els náufrechs desesperats deyan: ¡Socórrensi!

La *Salvadora* llavors lluny de la platja va córrer y en lloch de salvá als demés se salvá sola.

Si voleu saber detalls d'aquesta punyent història, aneu als Banys Orientals o al diari poca-solta, que en recort d'aquell aiguat el nom de *Diluvi* porta.

Una noticia sensacional; En Gual ja no es a Europa. Volém dir que ja ha tornat de París, població que certa gent confón ab Europa. De manera que ja podem dir adeu a n'aquellas "Crónicas europeas" que tant bé venian pera ferhi alguna *mossegada* de tant en tant.

¡Y nosaltres que'ns en refiam per omplir aquesta secció durant las vacaciones que hem concedit a n'en Doys!

¡Estém de pega, vaja!

Dicen que la *Habana* es cementerio de españoles y en P. del O. y el *Maleta* dos ases que tiran cosas.

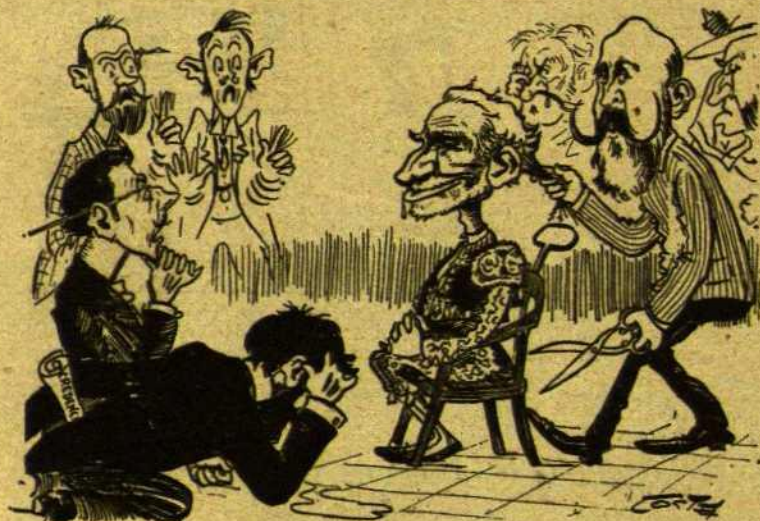
La *Esquilla* de la *Gana* encara no ha contestat als nostres descàrrecs respecte al assumptu Ronquillo, que resultan altres tants càrrecs per ella.

Ni contestará, no'n passin ansia. A n'aquella casa fins van perdent l'únich valor que'ls quedava: el de *boquilla*.

¡Que ha perdut l'esma en Ledesma no son poch que s'ho han cregut! ¡En Ledesma perdre l'esma? ¡ca, ni jugant a *puput*!

Sens diu, sense que garanti-ém la noticia, que ha sigut presentada al govern civil una denuncia contra ls regidors publicitaris senyors de Buen, Miró, Moles, Buxó y algún altre de la *partida* per haver fet el burro a Cala Ciutat dijous de la setmana passada més enllá de l'hora reglamentaria.

LA RETIRADA (?) DEL «FRESCURAS»

—¡No te la cuertes, barbidón!
Por favor no te la cuertes!
—Prò ¿no veyéu, ignoscents,
que tot es pura comedia?

gunta de V. y manifestar mi opinión que ahora podría prejuzgar la cuestión en uno ó en otro sentido."

Del Alcalde:

"Como Alcalde de Barcelona no puedo manifestarle á V. lo que pienso respecto á la continuación del estado excepcional."

Bueno: donchs de tot aixó *La Perdida* en dedueix que si, que'ns l'alsarán...

A bé que'l criteri d'aquets senyors está completament contrabalansat per las importants opinions den Bonafulla y de la Claramunt, que son els que decideixen... a seguir com estavam.

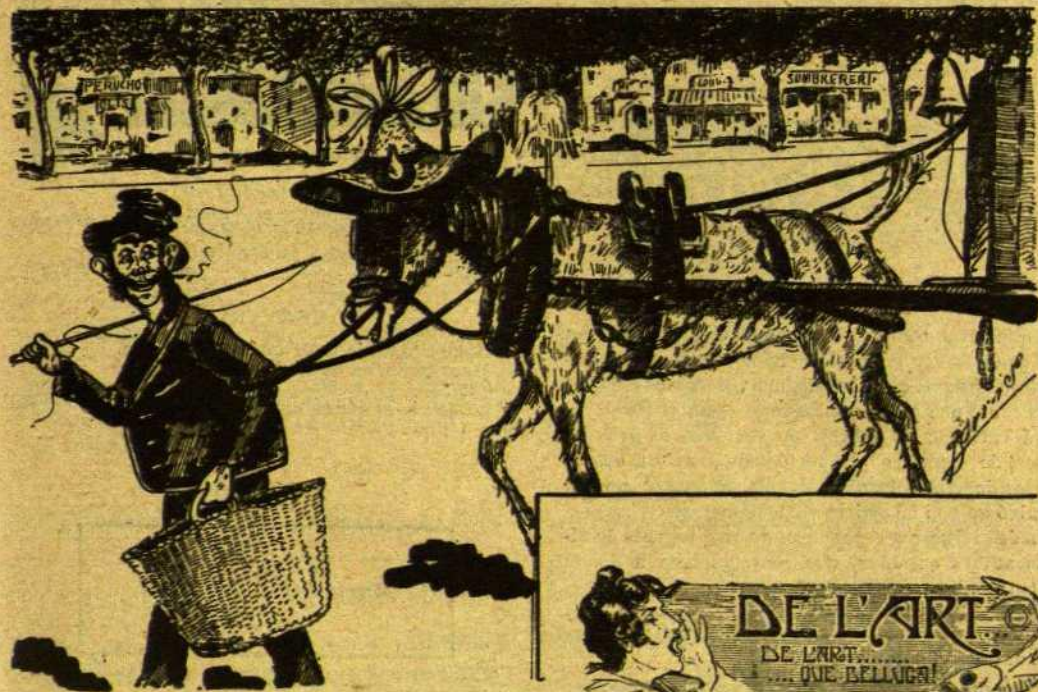
—Ja tenim a fora en Planas y en Comas y Masferrer:
—Que tornin si'n tenen ganas allá al trenta de Febrer.

Diumenge passat al centre instructiu Ateneu de Sans que presideix en Grañé, va haverhi sessió de *can can* per una estrella del género.

Cal advertir que pel seu caràcter benèfic d'ensenyansa, l'Ajuntament subvenciona l'esmentat centre. Y donchs ¿qué deya en Cambó que no hi havia benefi-

(1) Fa referencia al permís sollicitat pels perdidos del districte seté, pera celebrar una reunió al objecte de demanar l'alsament de la suspensió de garantias.

MODAS BESTIALS

—¡Que'n farém d'eugas l'animal y jo ab aquets barrets!

Gargots y Coloraynas

Sobre en Romero'l *discret*
que ja ha sortit d'excursió
posa tothom l'atenció:
—Per mi donchs, no *paga'l tret*.
—Doncas per mi ni'l *pistó*.

La *Perdida* deya l'altre dia que'ls catalanistas esperém que'ls seus ens aixequin la suspensió de garantias pera poguelshi dir *brétols*.

Ay, no, filla no; no n'hi há cap necessitat: ja pots dedicar-te'l *piropo* de part nostre tant vegades com vulguis.

Ah, y quan ja no't piqui digansho y te n'inventarém un altre de més estimulant, ben segurs de que no hem de donar gens ni mica de feina al senyor Gotarredona.

Entre'ls números del programa de las festas que Tortosa dedica a la seva patrona Ntra. Sra. de la Cinta hi figura la "Inauguración de la feria de toda clase de ganado a la cual concurrirá el Excmo. Ayuntamiento".

Llástima que no poguém enviar als tortosins alguns caps del nostre Municipi, perque, esllomats com están de resultas de la lliçada del altre dia, seria exposarlos a agafar la glosopeda.

Un altre any será.

Madrid crema com l'infern: qui'n ve aixís ens ho assegura, mes el quefe del Govern s'hi está ab molta *frescura*.

¡Vaja, mereix una coral enhorabona l'Antoni Utrillo! A can Parés hi ha tingut exposat aquestos dias un retrato del malaguanyat doctor Robert, que val totas las pessetas. L'eminent patrici está en actitud de fer un discurs. De manera que, tant per aquesta circumstancia, com per la perfecció de la semblansa ab l'original, pot dirse que es un retrato *que está parlant*.

TIRANT LA PEDRA Y AMAGANT LA MA

Ab tota sans façon el batlle nostre va anar a estiuejar a Sant Hilari després de declarar la cessantia dels alcaldes de barri.

L'entonació general del quadro es de lo més simpàtic que se sol veure en el gènero.

Por todo lo cual enténem que l'Antoni Utrillo s'ha mostrat en aquesta obra com un dels nostres pintors de retrats més artistes.

MENO

"El corresponsal del coleccionista", per D. Pere Marés y Oriol:

Ara que hi ha tanta ceba en coleccionarho tot, pot ser de gran servey l'obra del senyor Marés, que resulta curiosa fins pels que ni arribem a coleccionar sellos, donchs conté una pila de datos interessants.

Hi ha catàlech de llibres, de revistes, de gravats curiosos, de medallas, de periódichs... de tot, menos de pessas de cinch duros y doblas de quatre. Se veu que d'aixó no n'hi ha gaires coleccionistes.

Además hi figuran reproduccions d'autògrafs de diferents autors cataláns, que contribueixen a donar amenitat al llibre.

"L'Associació obrera". Conferència donada pel doctor D. Ignasi Valentí y Vivó al "Foment Regional" de Sant Martí pel desembre de 1902:

La competencia del Dr. Valentí en qüestions com la que tracta en la conferencia "L'Associació obrera", ha quedat en la mateixa evidenciada una vegada més, sent una bona mostra de lo molt que ha estudiat els problemas relacionats ab la classe obrera.

"Cartas sobre nuestra situación política", per Francisco Maspons y Anglasesell:

Es una obra interessantíssima, en la que, per medi de cartas dirigidas a un diputat a Corts, exposa'l senyor Maspons y Anglasesell ab extraordinaria claretat y bon sentit l'actual situació política d'Espanya.

Els nostres governants tenen en el llibre del senyor Maspons molt per aprendre... y per meditar.

Peró ni hi aprendran ni hi meditarán. Es qüestió de la fuerza del sino... No hi poden fer més.

"L'as de bastos". Jacó, tacó, tunda o filípica de M. Roger de Lluria al follet "Peligro nacional":

El llibre del senyor Roger de Lluria es mol entretingut y divertit, deixant molt mal parats a D. Joseph Martos O'Neale y D. J. Amado, els dos tarambanas que varen escriure'l follet "Peligro nacional" en el que, com se prova en "L'as de bastos", no varen saber dir altra cosa que tonterías.

MENO

MACOS Y MICOS

Macos: Jo Sé; R. J.; Crineu; Abel; P. C. F.; Ll. M. C.; J. S. F.; E. Z. B.; J. S. J.; J. R.; J. N. de M.

Micos: Ti-ti-ri-te-ro; R. A. E.; J. S.; J. M. de S.; C. M. P.; R. S.; J. M. R.

— E. B. V.: No están malament del tot, però per ser publicables s'haurán de llimar un xich. — *Trempoli d'*: Tremp: Publicaré quelcóm. — J. R.: Es massa filosófic lo que'ns envia. — *Gironi*: Miraré de compláurel. — *Set*: Tindrém en compte lo que's diu, com a datos. — F. C. B.: En igualtat de circumstancias preferim per l'Almanach els treballs festius.

(Quedan cartas per contestar).

XARADA

Anant cap a según tres
l'altre diumenje en Cabot
va recordars pel hu-dos
que s deixá a hu-tres la tot.

JOAN DEL XISCRET

CONVERSA

— Home, Joan, ja fa estoná que t'espero.
— Saps qui m'ha entretingut?
— Qui?
— La que hem anomenat entre tot dos, que es germana del que t'acabo de dir.

F. ALEGRET V.

TARGETA

María de la C. Laseu

Formar ab aquestas lletres ben combinadas el nom d'un drama catalá.

RELLOTGE D'ARENA

1 2 3 4 5 6 7 8
1 5 6 1 7 4 2
4 7 3 3 2 4
6 7 4 3 5
3 2 4 2
1 5 4
3 7
8
2 6
3 5 6
6 2 4 5
3 5 6 7 2
3 5 1 7 3 4
1 2 3 1 2 3 2
4 2 6 1 8 3 7 4

Nom d'home
A n'ells llums eléctrichs
En moltes casas n'hi há
Mida
Animal
Embarcació
Nota musical
Vocal
Utensili pera la pesca
Beguda
Lleminadura
Teatre
Apellido de persona
Nom de dona
Assiento

TERGELA.

QUADRO DE PUNTS

Buscar quatre termes que combinats segons el següent ordre, es pugui llegir vertical y horizontalment: 1.ª, part del cos humá; 2.ª, animal (plural). 3.ª, beguda aromática y 4.ª carrer de Barcelona.

UN TARRASSENCH

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO 32

LOGOGRAF NUMÉRICH. — Carlos; Carro; Arca; Oca; la; O.

MULTIPLICACIÓ.—9.

QUADRO DE PUNTS.—Sol; Oca; Laura; Ral; Aliga; Gos; Ase.

IMPREMTA DE MARIÁN GALVE, AVIÑÓ, 18

Gran Sabateria "LA DALIA" Aviñó, 34.-Barcelona

Calsat de totes classes, cosit a mà, pera-senyoras,

senyors y noys, a preus sumament barats

Desde 1'50 a 18 pessetas

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÓN VIDAL MARTÍ

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

BURELL & C.A

CONSTRUCTORS NAVALS

Barcos de vela y vapor, remolcadores, llanxas de vapor y de salvament, gabarras, barcos cisternas, etc., etc.

ESPECIALITAT EN YACHTS

Reparacions, maquinaria y tota classe d'accessoris pera la marina

TALLER DE VELAM, LONAS INGLESAS Y DE FABRICACIÓ DE LA CASA

BARCELONA: ASTILLERS: Can Tunis - OFICINAS: Escudellers, #2, pral.

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA

Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus

Baixada de Cervantes, 3. - Prop del Bolsi

Magnífics bustos del Doctor Robert, de 80 cms. d'alsada, a 25 pessetas. Reproduccions del mateix bust, 44 cms. d'alsada, 7'50 pessetas

¡CU-CUT!

SETMANARI DE GRESCA AB NINOTS

SURT ELS DIJOUS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona, un trimestre.	1'50 pessetas
A fora	2'00 —
Estranger.	2'50 franks
Número corrent, 10 céntims. • Número endarrerit, 20 céntims.	

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Escudellera, 54. baixos

N.º 8 GALERÍA DE

SACA-A-SALE

EL
BERGANTEM
A
S
T
U
N
A
N
T
E
Y
N
O
CM
E
N
S
A
P
R
E
N
S
I
O
NSE GALZARÁ EL
MORRION

CARTELLS NOTABLES